

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłas
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

11. njedžela po šwjatej Trojizy.

Romst. 1, 16—25.

Šawoł nam tu pokasuje dwě knihy pšnacžy, w kotrymajž móžemy jako čłowjetojo čžitacž:

Knihu štwórbny a knihu wšchitkich knihow:
bibliju.

1. Šchto nam wobej šjewitej?
2. Šchto čže šjewjenje w naš skutkowacž?

1. Šchto šjewitej? Najprjedy štworjenje, štwórba. Šo Bóh je, to je jim šjewjene. Žadny lud na šwěće njeje, kiž by był bjes wěry do Boha. Bóh je to čłowjekam šjewił. Štworjenje, štwórba šu wocžinjene knihi, hđžež móžesč čžitacž wo Božej njewidomnosći, wo jeho wěčnej mozy a bójštwje. Njebješa wupowjedaju Božu čžesć. Šlónzo, měšacžk, hwěšdy nam něšchto powjedaju, kaž róžicžka na luzy, džěława pčžolka, male šymješchto, w kotrymajž tajke džiwne mozy bydla. Wnšlazny čłowjek pak, kiž potajnstwa štwórbny wušlědži, wušnawa: „Anježe, kaš šu tvoje skutki tak wulke a krašne! Kaž krašne je tež tole šjewjenje w štwórbje, na wjele praschenjom tola žaneho wotmoltojenja nima. Wo najšbóžnišchich wěrnosćach tola štwórba mjelcži kaž row. Pokaž wo šwoje džěčžo płatazej macžeri najkrašnišche krajiny semje — šchto jej to pomha? Štwórba rěcži wo Božej njewidomnosći a wěčnej mozy, ale ničžo njepřaji wo Božej lubosći a šmilnosći. Ně, na wopak „Boži hněw š njebjes budže šjewjeny na wšchu bjesbóžnosć a njeprawdosć tyč ludži, kotřiz tu prawdu

w njeprawdosći šadžerža.“ W štwórbje šu njepowalne, želesne, krute šakonje. Tam šteji Bóh psched nami jako twjerdy a kruty w šwojich šakonjach, kiž šo wuprošycž njeda.

Duž derje nam, šo móžemy dale čžitacž w knihach ewangelija. Tež tu šjewi Bóh šwoju wěčnu móž a bójštw, ale w druhim šwětle. To je ewangelijon t. r. wješeła powjeseč. Wone rěcži wo Jesuku Šhrystušu, jenicžko-narodženy Šsynu wot Wótža polnym hnady a prawdy, kiž je pšchischoł pntacž a šbóžne čžinicž, šchtož šhubjene je a w kotrymajž je nam žiwy Bóh blisko pšchischoł. Ewangelijon šjewi potajnstwo, kotřez štwórba žyle pšchikrywa: Bóh je lubosć. Wobhladaž šebi Jesuškome šhodjenje na našchj semj. A hubjenym a šhorym wón šhodžesche, špróžnych a wobčezženych wón wošchewjesche, šamo mrějazemu šacharjei wón paradis wotewři. Štwórba šjewi Boži hněw, ewangelijon Božu lubosć. Duž budž našche wješele wušnacže: „Ša šo njehanibuju teho ewangelijona!“

2. Šchto ma tole šjewjenje wuštkowacž? A šašo najprjedy štwórbny? Šawoł pokasuje na pohanow. Tam šo wopišuju bludy, do kotrychž šu pohanjo padnyli, hacž-runje Bože byče a móž šnajachu (šcht. 21). Njedžat je był šapocžat. Dokelž jenož Božu majestosć, jeho hněw, niž pak jeho dobročiwosć a lubosć šnajachu, pšchindže měšto džakomnosće bojoseč a tšchepotanje do jich wutroby. Tak bu jich wutroba šacžmjena. A pschezo hłubje džěšche, hacž šu woni blasni ščžinjeni (šcht. 22.). Woni ščžinichu šebi pšchibohow po šwojich myšlach (šcht. 23.). Woni podachu šo hanibje a žadosćam (šcht. 24. 25.) To je

frudny wobras — pohanski śwēt. Tajki je jón Pawoł sam wobladał na swojich pucžowanjach. Tak je dženſa hišcže w pohanskim śwēcze. Pomyšl bebi na Tamulow, hdyž nasche mišionstwo dźela w Indiskej. Woni su duchownje šdželanj lud — a tola tak šabludženi. Woni maja šurowych pschibohow, kiž cžlowjekow cžwiluja a psched kotrymiž lud tšchepoze. Trošhta, pomozny a nadžije pola nich nihto njenamaka.

Duž tak zyle hinasche, šhtož šjewjenje biblije w naš štutkuje. Evangelij wobudžuje najprjedy džakownosć. Pomyšl bebi na šhubjeneho šyna, hdyž po domojwróčenju pschi šwojim nanu w šwjedžeńskej sali šedži. Šhto je tón šacžul? Najprjedy džakownosć. Tak je tež dženſa hišcže. „Tak je Bóh tón śwēt lubował, šo wón šwojeho jeničžo-narodženeho šyna dał je.“ Je to cžlowjek, kiž mohł to njehnuty wošacž, kiž chžyl je štwjerdženej wutrobu džak podušecž, kiž Bohu šlušcha? Š džakownosće rošcže doměrjenje — nadžija a cžakanje dušche na Boha a jeho hnadu. A to je, šhtož šwjate pišmo „wěru“ mjenuje. W tej wěrje cžlowjek pošnu prawdosć namaka a š tym měr, radosć, šbože, šbóžnosć, duž praji Pawoł: w tym budže šjewjena ta prawdosć, kotraž psched Bohom płacži a pschińdže š wěry do wěry; jako tež pišane šteji: „Prawy paš budže po šwojej wěrje žiwny.“ „Evangelijon je móž Boža, šbóžnych cžinicž, kiž na to wěrja. Šjewjenje evangelija škutkuje potajkim šbóžnosć tu a tam.

W lěcžu jěšdža ludžo do kupjelow; woni w štrowotnyh žórlach mozy pytaju, kšore cžělo wuštronicž. W evangeliju žórla šo žórla bójškeje mozy. W nich namaka dušcha wuštrawjenje ša wěcžne žiwjenje. Šamjeń.

Evangelij wo Khrystu —

Dženſa hišcže móž Boža, šotrejež šo nima nihto hanibowacž!

(Romš. 1, 16—25.)

Šlób (W. miš. harf., cžo. 237): Šak š měrom wotpocžujesč —
Móž hišcže dženš je Boža
A žórlo šbóžnoh' šboža
Šlób evangelija;
W nim Khrystuš rěcži žiwny,
Šaž Šbóžnik miłosćiwny,
Šo wěrjazy šo šraduja.

Šso nješanbujmy jeho,
Škiž doštawamy š njeho
Wšcho wěrne wješele:
Šam šawěšcžuje wěru,
Šaš wjedže š Božom' měru
A dawa wěcžne žiwjenje!

W nim prawdosć došonjana
Šso jako šuknja rjana
Wšes wěru pošcicža,
Šo psches nju wušprawnjena
A š Duchu wušwjećena
Še dušcha pycha Šnjesowa. —

Šzma hrěchow hróšbna běšche
Šad pohaništom, šo džěšche
Do šmjercže jěreje;
Šlej! evangelij miły,
Šlób Šbóžnikowny žiwny,
Šaš žiwjenje jom' pschimješe.

Šak cžěke běchu bludy,
Šak nješbožowne ludy,
Šdyž šleposć knježesche!
Šso mudri wudawachu,
Šaš widžecž blašnosć dachu,
— Šich škaženje bē žalošne.

Ščesć štworicžela Božu,
Šim wošjewjena š šbožu
Še štwórbje widomnej,
Šsu do hańby wšaf dali,
Ša Boha štwórbu wšali,
Šdyž hrěchi pštonjachu šej.

Do šlósće ponóbrjeni
A zyle wohańbjeni
Šsud Boži šacžuchy;
Wnyšl šacžmjena jich běšche,
Ščěr bludnyh š šmjercži džěšche,
— Šo mšda bē ša jich njeprawdu!

Šch, štyšl a žaloščenje
A žane wumoženje! —
Šak š cžlowštom štejesche,
Šbóž nješšhadža hnadu,
Škiž š najšlubšcheho pada
Ššej Boža wbohich wumože!

Šnam pschińdže Boži šwjaty,
Do šmjercže ša naš daty,
Šo naš šej wutupi;
Šnět š Boha wobhnadženi
A Boži wumoženi
Šsmny powołani š šbóžnosći!

Šnecž hrěch śwēt hišcže jima
Šso hanibowacž nima
Šaš nihto Šbóžnika! —
Šoh' evangelij móžny,
Šaž hrěšnik to wē špróžny,
Dženš hišcže šbóžnosć pošcicža!

U.

Prawa šwjatocžina.

Šako buch w mēšcže Baselu w lěcže 1522 pschi jenej prošessiji wšchelake reliquije (powoštanke šwjatych) a šwjatocžiny wošolo nošene, nješesche šaraš pschi Št. Albanje, Wylem Šubin, rjenje šwojšanu bibliju, na šotrejež š wulšimi pišmitami napišane štejesche: „Biblia“. Pschi tym wón wutwola: „Šo je ta prawa šwjatocžina, te druge šu jeno šosče mormony.“

Šo hišcže hacž do dženšnišcheho dnja płacži. W našchim cžabu šo tak wjele cžita, a je to woprabžita lijenza knihow, kiž šo nětkole ša štaryh a mlodyh, ša mužow a žony, ša knježich a cželadnikow cžišcže a rošščěrjeju. Šle „biblija je ta prawa šwjatocžina.“

F.

Mje njewopušcž!

Mje njewopušcž! Ša tebe, Šnježe, žadam
A š tvojim šwjatym wuškosćam hladam;
Ša tvoju wóžnu miłosć šaloža
Šso moja nadžija.

Mje njewopušcž! Šso moje horjo minje,
Šdyž dušcha wotpocžuje w tvojim klinje;
Móž hrěcha, nuša, šchiz mje njetrašči,
Ššym jeno pschi tebi.

Mje njewopušcž! Móž dženš šo nashiluje,
Móž škwa š měru, cžělo špróžnosć cžuje;
Šnecž potom, hdyž dženš rješšchi šesthadža,
Mje wjedžesč do njebja!

K. A. Fiedler.

Horjo.

Šnětajki muž, kotryž běšche we wulšim bohaštwje, krašnym wješelu a prošdnokhodženju žiwny byl, šwoje zyle šamoženje šhubi a šo teho wulžy jara nješšasche. Šo by šo trochu šhrabal, wón měšto wopušcži a na kraj džěšche. Šwón najprjedy do jeneje wšy pschińdže; tam wuhlada bura, kotryž je šwojim šopacžom žito wějesche. Šeho šo wón woprašča, cžehodla to cžini. Šur wotmolwi: „Šo by žito nješškodowalo a do hnicža nješšesčšlo.“ Ša to pschińdže wón na polo a widžesche bura, kotryž worasche. Šeho šo wón tež woprašča, cžehodla to cžini. Šur wotmolwi: „Šo by šo póda šnječžila a desčez a šlónzo pschimjacž mohla.“ Šwón džěšche dale a pschińdže do jeneje winizy; tam wuhlada bura, kotryž winowe hašošy pschirěšowasche. Šwón šo jeho tehorunja woprašča, cžehodla to cžini. Šur wotmolwi: „Ša winowe hašošy pschirěšuju, šo bychu mnohich a dobryh plodow pschimješe.“

Duž nješpokojny do šo džěšche a rješny: Ščehodla šo moja wutroba tak wulžy tyšchi? Ša šym ta pschenža, kotraž dyrbi šo wěcz, šo njebych hniš. Ša šym ta póda, kotraž ma šo roštorhacž, šo mohla žohnowanje š njebja doštawacž. Ša šym ta winowa hašosa, kotraž dyrbi šo pschirěšowacž, šo by dobre plody pschimješla ša wěcžnosć.

F.

Dwě wutrobje.

Jedyn pohanski křesćijan pschindže ras k jenemu mišionarej a jemu pod hylsami sforžesche: „Kak to pschindže? Jako běch hišćeje pohan, mějach jeno jenu wutrobu, a to czornu; nětko hdyž hym křesćijan, mam dwě wutrobje, czornu a bělu. Czorna chze pschezo, schtož czert žada, běla pak chze jeno to, schtož je Boža wola. Běla wutroba praji: „Dži a modl šo!“ czorna snapscheczija: „Sa modlenje nimasch žaneho czaša.“ Běla wutroba praji: „Dži ke mšchi!“ czorna to sadžewacž phta a radži: „Dži do pola!“ abo „spi radšcho!“ A tak dže to dale a dale; pschezo wojujetej běla a czorna wutroba je šobu a nejstej ženje jeneje myšle.“

„Dži, mój šyno“, jemu mišionar wotmolwi, „wojui dale a njedaj šo psches to myšicž! Nunje teho dla, dofelž masch dwě wutrobje, šy ty křesćijan; pohanjo maja jeno jenu. Šotraccžui jeno we wojowanju, ale hladaj, šo běla wutroba pschezo dohycže wobšhoma! Šotom š tobu derje steji, a ty kónnu wěczneho žiwjenja dostanješch. Ššy-li potom pola Šesufa w njeju, dha je czorna wutroba žyle precž.“

F.

Sdychnjeńcžko.

Wšmi mje, Šnježe, pod křidla,
Šdyž šo njebo samróczuje,
Čžežke bija njewjedra,
Šorja šymny wichor duje;
Šod šwoje mje křidla wšmi,
Šdyž je w dušchi štyščno mi.

Wšmi mje, Šnježe, pod křidla,
Doniž nóz šo njerosjašni,
Njebo módre nješměwa,
Šotrež šlónžo šboža křašni;
Šod šwoje mje křidla wšmi,
Šacž džen rjeńšchi nješwěcži!

K. A. Fiedler.

Dobra a šwěrna džowka.

Šerta šwojim knježim hižom 23 lět dołho šwěrnje šlužesche a budžišche jim hišćeje dlěje šlužila, njebychu-li woni se šmjercžu woteschli. Dołhe lěta džěšche pola pschekupza Šchimana w B. wšchitko po špodobanju, a ša džowku dobre dny knježstwa tež bjes wužitka njeběchu, pschetož wona móžesche ša tón czaš 1200 hr. wulutowanych pjenjes na dań dacž. Ale nětko šo šbože wobrocži. Šschekupž bankerott ščini a do hórkeje šhudoby šapadny. W tym padže by tak něotra džowka pomyšliła: „Ša njebudu blašniwža. Šdyž je šbože moje knježstwo wopuschčilo, chzu šo tež ja ša druhim rošhladowacž.“ Niž tak Šerta. W dobrých dnjach běšche šo wona derje měla, šle wona nětko tež ša dobre wja a wosta, šamo jako jej knjeni rjetny, šo jich šrudnych wobštejnoscžow dla njemóže žaneje mšdy woczakowacž.

Tyšchnoscž a staroscže pschekupzowe žiwjenje podrywachu; lědma šo lěto pominy, wón wumrije a ničžo njesawostaji, šhiba šhorowatu žonu, dwě džěšči a šwěrnú džowku. Dofelž dhyrbjesche Šerta šhoru žonu a džěšči wothladacž, njebu ničžo šašlužene, ale jeno trjebane, a jako běšche pschekupzowa wšcho, schtož móžesche šo jeno nělak parowacž, pschedala, pschijnješe džowka šwoje wulutowane pjenjes a bjerišche po něčim wot nich, hacž buch šlónčnje tež te pschetrebane. Š šbožu w tym czašu Šercžina cžeta wumrije, jej herbštwó šawostajiwšchi, šotrež lětnje něšcho danje wotcžišny.

Tež to džowka pschimašche, a jako šo wono w tym drohim měšče tehorunja bóršy šwutrijeba, wona něšcho wot šwojeje drašty a druge hódne wězy pscheda, a na pošledku phtašche po nozach š wothladarštwom šhorých něšcho šašlužicž, mjes tym šo wodnjo šwoju šhoru knjeni hladasche.

Jako knjeni wumrije, chzychu wbohej džěšči do jeneho wustawa pschijecž; tola džowka rjetny: „Tak dołho hacž hym ja žiwa, dhyrbitej wobej džěšči we mni macžer měč.“ Šižom chzysche wona š tymaj šyrotkomaj do šwojeje narodneje wšy wuczahnyčž, dofelž myšlesche, šo tam tuńšcho wobšteji, dha ju jedyn džen šamožity konditor k šebi pschicž da a džěšche: „Ššlyšch, Šerta, ty njetrebasch precž cžahnyčž; ja trjebam ša šwoje stare dny šprawnu hospošu. Duž pomyšlich, ty cžehnješch š tymaj šyrotkomaj ke mni, dha matej nana a macž a ja šměju hospošu; tak je nam wšchitkim pomhane.“ Š radošču šwěrna džowka do teho šwoli a šbytk jejneho žiwjenja běšche cžichi a lubošny kaž wječžorne šera po rjanym dnju. F.

Luboscž dobywa.

Se šberki Š. Šaulšena: „Šodawki š Božeho kraleštwá.“

(Šešeršchecžil — n.)

(Šlónčjenje.)

Šsched šhuduschkej křěžu w R. š wječžora šhorejta pošasta. Młody muž š njeje štušiwšchi do doma krocžesche, šo ša šwodomjenej šararjowej Šhryštianšowej prašchejo. „Ša hišćeje š džěla domoj njeje,“ młoda holecžka wotmolwi. — „Š džěla...“ Še blotowacž wuschla. — Młody wokrješny šudnik, pschetož tón žyšy wón běšche, šylšy, kiž jemu do woczow štupachu, šebi šetrewajo šo prašchesche, hacž šměl tu tak dołho woczakacž, hacž šo wona wrócži. Młode holecžo to radny pschiswoli. Tak wokrješny šudnik škladnošč namaka, šo pschewědcžicž, šajša šhudoba tam knježesche. Šjazhšróč hižom bě wón šararjowej šwoju pomož pošticžal, šymnje bě wona ju wotpošasała. Šaj, běšche jemu najjěrišcho wumjetowala, šo je šastupowanje jejneho šyna jeno teho dla pschijač, ju šjawnje wohańbicž. Š šóždeho šłowa nješkludna hida rěčesche. Ššamo tak daloko poštupowasche, šo jemu wínu na wšchěm nješbožu jejneho šyna pschipišowasche. — Ale našch pschecžel njeda šo rošhnewacž. Běšche nětko šlyšchal, šo bě šararjowa dołhe roščěčowanje se šwojim šynom w šastwoje měla, a šo bě jej tón rošestajal, šak budžišche do šhostarnje pschischoł, njebudžišche-li wokrješny šudnik šak rajnje ša njeho šastupił. Běšche macžeri prajił, šo jeje šašchna luboscž š wínu jeho nješboža je, šo wokrješny šudnik nad nim cžini, schtož by drje lědom žadny prawy bratr cžinił; šo bě macž prošyl, k wokrješnemu šudnikej hič a jemu ša wšchu luboscž šo džakowacž a wšchu njeprawdú wotprošyčž. Šdyž jako nowy cžłowjek š jastwa pschindže, ma nimo Šoha ša to šo jeno šwojemu pschikublanemu šratrej džakowacž. Šararjowa běšche šłuboko roškata jastwo wopuschčžila, ale pučža k wokrješnemu šudnikej namakacž njemóžesche, hacž runjež šebi jeje wutroba šapocža hinał myšlicž. Wokrješny šudnik bě nětko šlyšchal, šak šrudnje šo jej džěšche, šak šebi šwój šhlěb š twjerdym džěłom šašlužecž dhyrbjesche, duž wón žaneho pošoja wjazy njemějesche. Tak dha wó jštwje šedžo da psched šwojimaj woczomaj pošlednim lětam nimo cžahnyčž. „Šnježe Šnježe!“ wón šdychowasche, „šak šy ty šak hnadny byl; pomhaj, šo njebych njedžalowny byl!“ — Tu šo durje wotewrichu. Še žaloscžu šešhibowana žónška šastupi. Šeje wlošy běchu šahe wšchědžiwile, staroscž štejesche w šóždym hibnjenju jejneho woblicža šapšhana. Duž wokrješny šudnik poštocži. Š wupšchestrjenymaj ruškomaj šo wón k šararjowej bližesche: „Macže, macže!“ wón džěšche, „njewotštorčui mje, ja njemóžu cže cžetpicž widžecž. Šwoja tyšchnoscž mi wutrobu šama...“ Šararjowa šo jemu na wutrobu šwjesje, jej šo šłowa wjerčesche. Wokrješny šudnik ju k lěhažy dowjedže, po šrótkkej šhwili šo šhrabawšchi wona jeho ruču šapšhija

a ju kofchefe. „A ty hiščeže we mni fwoju macz widzišč?“ — „D maczerka, fym hdy žaneje druheje maczerje snal?“ — Fararjowa chzyfche fo samolwjecz fapoczecz, wón pak jej rt fawrē. „Wo tym žaneho fłowa. Ešym pſchiſchol was t febi wfacz. Ešym hiščeže nježenjenty, bydlu we wulkim domje, tam je rum fa wfchit-fich.“ — Fararjowa napschecznoſcže dželaſche, ale wokrjeſny fudnik kručže džefche: „Za tónle dom njewopuſchježu, khibu fo waſ fobu woſmu!“ Duž durbjeſche fararjowa pſchiſwolicz. Hiščeže tón famy wječzor bu wfcho ſrjadowane, a wokrjeſny fudnik na druhe ranje fararjomu wyſtajo do fwojeho wobhydlenja wjedziſche. Žako přeni raſ wutrobnije pſchi kfoſeju fbedžeſchtaj, fararjowa i płaczom rufu fwojeho pſchitublaneho fyma pſchijawſchi džefche: „Haj, mój njeboh muž mějeſche prawo: „Luboſcz dobywa!“ ale nadoſcz kiſkale fym czi tole dobyče cziſka.“ — „Maczerka!“ fudnik džefche, „cžeſke dobyče dwójnje fłódko fłódko!“ —

Hendrich fwoj kfoſtanſti czaſ wotpoſtuczi, hdyž njehaſche na žane waſchne hnady pytač. Wokrjeſny fudnik fo ja njeho wo pſchijecže do klamaſtwa ſtarafche a poſdžiſcho jemu pomhaſche, fo febi fam klamy a dom ſaloži, a Hendrich je jón i pilnoſcžu a fe fweſu do wyſoka ſwjedł. Na Božim žohnowanju jemu nje-pobrachowaſche; pſchetož woprawdže pobožny beſche fo wón ſczinił. Njebeſche džē podarmo w jaſtwje wyſoka ſchulu czeſpjenja wopytal. Hiščeže to wulke wjeſele wón doczaka, fo fo wokrjeſny fudnik i jeho najſtarſchej kotru woženi. Hdyž pak na fwoj žiwjenjebē t rēczi dohdže, potom džefche: „Hdyž bych ja byl, njebudžiſche mje bratrowſka luboſcz wumohla?“ Beſche njepróznimy w dobrotu-czinjenju, woſebje pak ſe fweſnym hoſpodarjom ſa fwojich wuczom-zow a towaſchow; tež njemucznjeſche, hdyž fo jemu meſto džaka i njedžakom płaczefche. „Młodžina,“ wón potom džefche, „hiščeže t druhemu pſchewēdczenju pſchiſdže, hdyž fo feſtari. Za wēm:

Luboſcz dobywa!“ —

Tež dopokaſmo k fłowam Gal. 6, 7.

W jara fuchim lēcze 1842 bēch i jenyj pſcheczeloj w ſchle-ſynſtej kupjeli Flinsburgu. Tudy pſchewwachmy pola wuja mojeho towaſcha, kiž beſche towar. A tenju pſchihadžowachu woſebje wjele burſkich ludži i rólnym gratom, a mjeſ nimi beſche wjele duſchnych ludži. Sedyn khetro wobſtarny muž poča nam juntrócž powjedacz wo nekajkim wuſmēwzu, kotryž beſche pſched trótkim ſaſluženu mſdu fwojeje ſamopaſchnoſcže doſtał. Mjenuizy w forczmje bēchu febi ludžo wo horjazej fuchocže powjedali a nekotji ſjawnje wuſnawali, fo je to prut Božeje ruki naſcheho nje-džaka dla. Sedyn i pſchitomnych beſche pak počal njehorne žorty i Božim wodženjom cziſcz a bē prajil: „Haj, hdy by Bóh žaneje wody wjazy mēł, dha by nam hižom deſchcža pōſlał; w mojim hacze mam hiščeže wody doſcz, juſtje chzu i konjomaj do njeho ſahnacž a ju pſchemēricž!“ Kaž bēchu jemu to roſpomniczi mužojo pohroſyli a wēſchczili, tač beſche fo jemu tež ſeſchlo; wón bē ſjēł wodu mēricž, ale hlubokoſcže teje ſameje njeje nikomu powjedzil, dofelž fo tam tepi.

Kak budže cžlowjek prawy pſched Bohom, ſbóžny a fwojaty!

Sedyn nan mějeſche wjele džēczi, tute bēchu wfchē do cžeſkeje a ſmjertneje khorofcže ſapadnyle. To rudžeſche nana, pſchetož wón mějeſche fwoje džēczi wulzy jara lubo a žadaſche wutrobnje jich wuſtrowjenje. Teho dla pſchijwedže wón t nim jara pſchecz-el-neho a mudreho lēkarja, i tymi fłowami: „Dlejče, tu wjedu wam lēkarja, jemu fo domērcže, a poſlučajcže žyle; ſchtož wón wam praji, to cziſcže, dha wotkhoricže.“ Bēchu pak mjeſ tutym

džēczi lohko ſmyſlene a khorble, te mēnjachu, fo móža bjeſ lēkar-ſteje pomozy wotkhoricž, ſazpichu nanowu próſtwu a nochžychu žanu lēkarſtu pomoz wužiwać, ale wotwobrocžichu fo ſe fwojej wutrobu wot njeho. Nan to widziwſchi njemējeſche žaneho ſpodo-banja nad nimi, dofelž jemu njewērijachu a fo lēkarjei njedomēricžu; a tač ſemrjechu tute džēczi jene po druhim na tutu khorofcž pſcheſ fwoju ſamſnu winu. Druhe džēczi pak fo podachu a domēricžu žyle tutemu lēkarjei, bēchu fwojeho nana wjeſele, wotkhorichu a buchju ſtrowe pſcheſ nanowu luboſcz a lēkarſtu pomoz.

Tutón nan je naſch Bóh: khorē džēczi fym my hrēſchnizy: lēkar je naſch Knjes a Ebóžnik: do njeho wēricž, fo jemu domēricž, cziſni prawych pſched Bohom (tajſich, kajſichž chze naſch Bóh mēcz, Jan. 6, 40.); pſcheſ to, fo cziſnimy po woli Wótža, do-ſtawamy jeha dobre ſpodobanje — tuto wobfbedžecz je ſbóžnoſcz, a pſcheſ lēkarſtu pomoz wotkhorimy, budžemy ſtrowi t. j. wuſwječzeni.

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Pſchi cžeſkim njewjedrje, kotrež njedželu popoſdnju pſcheſ poſnóžnu Hornju Lužizu cžeſnjeſche, je cžeſke njeſbože Zaſowſki Boži dom potriechilo. Blyſt duri do wēže, cžaknik ſkónzowa a tež ſwony wobſchodži. Kaž flyſchimy, je tež w žyrkwi wulku ſchłodu nacžinił. Schłoda je jara wulka. Pſchi wfchēm njeſbožu beſche tola Bože wobarnowanje. Pſchetož hdy by něchtó w Božim domje w tym cžaſu pſchewhwal, by do ſmjertneho ſtracha pſchiſchol. A to móžeſche fo lohko ſtač, hdy by fo přjedy na 2. hodž. po-ſtajene khowanje poſdžiſcho njewotmēlo, kač beſche přjedy poſtajene.

— 2. ſeptembra ſmēje fo w bliſkoſczi Bileho Kholmza t wo-pomnjenju dobycža pola Sedana pólna Boža ſlužba, w kotrež budže, kač flyſchimy, knjes ſuperintendenta Kuring předomanje džeržecz. Wojerſte towaſtwa i žyleje wofolnoſcže ſu pſche-proſchene.

— Hdyž buchmy haſle pſched něchtó cžaſom naſtróženi pſcheſ powjeſcz wo wulkim ſemjerženju w San Franziſko, pſchiſdže noma ſtróžbna powjeſcz wo žaložnym ſemjerženju w Chile w južnej Amerizy. Schłoda, kotruž je ſemjerženje nacžinił, je jara wulka. Wſchitke ſažyhlenja pſchi morju ſu ſhubjene. Mēſto San Antonio a Kartogena atd. ſu nimale žyle ſnicžene. Najbóle domapytana je krajina provincow Valparaiſo a Monſagua. Mēſta Limochē, Elai-Elai a Nowo Wejo ſu fo žyle wot ſemje ſhubile. 60,000 cžlo-wjekow je bjeſ byhlenja. Storſki w ſemi hiščeže dale traja.

— Saſka ewangeliſto-lutherſka ſynoda je na 1. oktobra t. l. do Draždžan hromadu ſwolana. Wona fo kóžde 5 lēt ſhromadži. Se ſrudobu durbimy ſažo na to fo dopomnicž, fo naſche ſerbfſte woſady žaneho duchowneho ſaſtupjerja, kiž ſam naležnoſcže a po-trjebnoſcže naſchich ſerbfſkich woſadow ſnaje, na nej nimaja. Bóh chzył dacž, fo bychu wuradžjenja dobre plody njeſke ſa naſchu lubu ewangeliſtu žyrfej.

— Hdy by fo ſchula wotpalila, to drje je myſlicžka, kotraž w džēcžazei hkojczzy hrajka, hdyž rjane próſdnimy ſe kónzei džēja. Me ſo mohlo džēcžo tule myſl ſkóſtnižy wuwjeſcz, febi tola lohko ničtó njemyſli. A tola je dwanačelētna holcžka to ſpytała. W Landsbergu pola Hale bu w 12lētnej holcžzy ta woſoba wu-ſlédžena, kiž je dwójzy ſpytała, ſchulu ſapalicž. Holcžka beſche w próſdninach pola fwojeje kotry w Lipſku byla, hdyž beſche fo jej wubjernje ſpodobalo. Domjaze mēſtačžo beſche jej nětko pſche-male. Wona febi na to myſleſche, kač by wot tam přjecž pſchi-ſchla. Duž fo jej jačoj najjednoricže ſeſda, ſchulu wotpalicž. Potom džē njetrjebaſche wjazy do njeje kłodžicž a móžeſche fo ſažo t fwojej woženjenei kotrje do Lipſka podacz. Nětko pak naj-ſkerje do polēpſchowaſnje abo do ſpomozerſkeho doma pſchiſdže.